

Христо, който заплака, слѣдъ когото плачаха и другитѣ. Казваха му: «Бе Христо! Не е ли язъкъ за тебе да умрешъ младъ и зеленъ? Защо си се заловилъ за такава безпжтна работа? «Я слушайте! Тука нѣма никаква безпжтна работа. Ние сме християни, ваши братя, искаме спасение и съ това ще сетури край на всичко. Ако въ балкана не можяхте да ни помогните, ще ни помогните тука.» Слѣдъ като ме изслушаха, тѣ почнаха да прѣвѣрзватъ раната му съ рѣчни листа. Слѣдъ това ги помолихъ да донесатъ малко хлѣбъ и сирене да се понахранимъ. »Я гледай! и ти християнинъ си и за светецъ се прѣдставяшъ пѣкъ въ пости искашъ сирене да ядешъ!» каза единъ отъ тѣхъ. За челоуѣка казватъ, че отъ цвѣтята по-деликатенъ билъ, но по нѣкога и отъ желѣзото по-твѣрдъ става, ще кажа пѣкъ азъ. Хлѣбъ не ни донесоха ония братя. Не слѣдъ много прѣминаха двоица помаци, извикаха ги и ни прѣдодоха на тѣхъ. Тѣ се най-напрѣдъ заловиха да ни обератъ паритѣ, а послѣ ни съблѣкоха. Останахме по долни дрѣхи, гологлави и боси. Вързаха ни съ въжи ржцѣтъ отзадъ, а слѣдъ това ни подкараха за Етрополе. Канвираха ни и 5—6 души българи, съмишленици на Юда, който мраченъ и огриженъ прѣдаде Христа, пѣкъ тия весели и засмени изпращаха насъ на бесилката. Що бѣхме изминали половина километъръ, насрѣща ни се зададе турски юзбашия възседналъ на бѣлъ конъ, когото прѣпускаше. Като ни наближи на 20 - 25 крачки, слѣзна отъ коня си, а единъ отъ българитѣ се спустна да му отслужи, като му направи поклонъ до земята. Той като се спре, сне пушката си отправи я къмъ насъ и искаше да ни помѣри, когато единий отъ помациитѣ каза: «Дуръ! а! — а — онларъ дивереджекъ». ¹⁾ Слѣдъ това той се спустна като ни удари силно съ приклада, откойто ударъ се тѣркулнахме на земята прострени, а той заскача по насъ, като удреше съ пушката

¹⁾ Стой! Тѣ ще си кажатъ.